

РЕШЕНИЕ

№ 7148

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8729** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрк. Д. М. срещу Решение № 6888 от 09.01.2020 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105 състав, по НАХД № 5931/2019 г. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-005637/15/03.2019 г., издадено от директор на ДИТ – [населено място], с което на осн. чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ вр. с чл. 414, ал. 3 КТ на „ДИВА 2017“ ЕООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева за нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ.

С жалбата се релевират основания за отмяна на решението като постановено в противоречие с материалния закон. Оспорва се извода на съда за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП. Изтъква, че безспорно към датата и часа на процесната проверка обекта на контрол е имало сключен трудов договор между санкционираното лице и Е. И., а вмененото нарушение е безспорно доказано. Моли съда да отмени оспореното съдебно решение и да потвърди НП.

В проведеното по делото открито съдебно заседание касаторът – Директорът на ДИТ се представлява от юрк. С., която поддържа касационната жалба и претендира разноски.

Ответникът – „ДИВА 2017“ ЕООД не се явява и не се представлява. Не е

изразено становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за основателна и доказана.

Административен съд София – град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка:

При извършване на проверка от органите на ДИТ на дата 14.01.2019 г. около 11.15 ч. по спазване на трудовото законодателство в обект - бистро, находящо се в [населено място], [улица], МБАЛ „НКБ“ ЕАД, стопанисван от „ДИВА 2017“ ЕООД било установено, че в обекта се намира Е. Д. И.. На същата била предоставена декларация, която последната попълнила като посочила, че е назначена на длъжност работник кухня, с месечно възнаграждение от 500 лева, и работно време от 08.00 ч. до 17.00 ч., и работи от 14.01.2019 §г. и има сключен трудов договор, като в т.9 от декларацията посочила, че не е получила екземпляр от трудовия договор и уведомление. Органите съставили протокол за извършената проверка .

В последствие при довършване на проверката по документи били представени трудов договор от 14.01.2019 г., с подпис на работника, че е получен и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ от 14.01.2019г., 18.47ч. в ДИТ – [населено място], като органите приели, че работодателят не е предоставил на работничката същите документи преди постъпването ѝ на работа, поради което В. В. - гл. инспектор в ДИТ – С. и в присъствието на свидетели съставила акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22- 005637/05.02.2019 г. за извършено нарушение от дружеството по чл. 63, ал. 2 от КТ. Актът бил предявен и подписан от жалбоподателя без възражения. Въз основа на горепосочения АУАН било издадено атакуваното НП.

За да отмени НП, от правна страна районният съд е приел, че наказващият орган е допуснал нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, доколкото констатираното нарушение не е подведено под правилната правна квалификация.

Съгласно чл. 218 от АПК административният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно.

В конкретния случай се констатира, че са налице предпоставките за прекратяване на административнонаказателното производство поради изтекъл срок на абсолютната погасителна давност /Гълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014 г. на ВКС и ВАС/. Препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН предвижда, че „по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго“.

На основание чл. 81, ал. 3 от Наказателния кодекс независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, а

именно - четири години и половина. Съгласно правилата за изчисляване на срокове, разписани в чл. 183 от НПК, абсолютната погасителна давност започва да тече от 14.01.2019 г. /датата на извършване на нарушението/ и изтича на 14.06.2023 г. след постановяване на оспорения съдебен акт. В случая същият този срок е изтекъл към датата на провеждане на откритото съдебно заседание по настоящото производство - 27.10.2023 г., което води до отмяната на НП, без да е необходимо да се разглежда спорът по същество. Изключва се административнонаказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Именно с изтичането на посочения срок се губи смисълът на предупредителното и възпитателно въздействие върху дееца и върху останалите граждани на обществото, което има налагането на наказание по смисъла на чл. 12 ЗАНН. Заличават се и наказателноправните последици от извършеното деяние.

По тези съображения и поради наличието на основанията по чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК се обуславя извод за неоснователност на касационната жалба. Оспореното решение на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София - град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 6888 от 09.01.2020 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105 състав, по НАХД № 5931/2019 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.